

sobota, 09.03.2024

Wspomnijmy świętą Franciszkę Rzymiankę

Franciszka urodziła się w patrycjuszowskiej rodzinie w Perrione koło Rzymu w 1384 r. W bardzo młodym wieku wydano ją za Wawrzyńca di Ponziani. Z domu rodzicielskiego przeniosła się więc Franciszka do domu męża, na Zatybrze, w pobliżu bazyliki św. Cecylii. Pan Bóg dał małżonkom troje dzieci, których wychowaniem zajęła się Franciszka osobiście, nie wyręczając się kobietami obcymi, jak to było wówczas zwyczajem w rodzinach magnackich. Dbała o dom i o służbę, zabiegając nie tylko o ich potrzeby doczesne, ale także wieczne. Troskliwa i zapobiegliwa żona i matka miała jeszcze czas, aby pomyśleć o ubogich w mieście. Zastępną z dobroczynności. Zaopatrywała także sąsiednie kościoły w szaty i naczynia liturgiczne. Zadziwiała również dobrocią, życzliwością i pomocą sąsiedzką. Zagoniona w ciągu całego dnia, umiała niejedną godzinę nocy poświęcić na słodką rozmowę z Bogiem. Z trojga dzieci Franciszki syn, Ewangelista, odszedł z tej ziemi w siódmym roku życia; jej jedyna córka, Agnieszka, zmarła w szóstym roku życia. Podczas wojny króla Neapolu z papieżem pałac Franciszki zrabowano, ponieważ wspomagała papieża, przez co straciła środki do życia i pozostała sama - męża i syna skazano na wygnanie. W czasie epidemii, jaka nawiedziła Rzym w latach 1413-1414, z narażeniem własnego życia usługiwała zarażonym. Po powrocie męża i syna z wygnania zachęciła Wawrzyńca do złożenia ślubu czystości. Odtąd Franciszka oddała się jeszcze gorliwiej modlitwie i posłudze ubogim. Rychło znalazły się szlachetne panie, które zapragnęły wieść podobny tryb życia. W taki sposób powstało stowarzyszenie Oblatek Benedyktyn z Góry Oliwnej, które wzięło sobie za cel uświęcenie członkiń przez modlitwę, uczynki pokutne i miłosierdzie. Franciszka osiadła z nimi przy kościele S. Maria Nova przy Forum Romanum i Colosseum. Po śmierci ostatniego syna, a następnie męża, Franciszka przyjęła habit i zamieszkała przy tym kościele. W nim ją pochowano; zmarła 9 marca 1440 r., mając 56 lat. Była obdarzona niezwykle łaskami mistycznymi. W nagrodę za bezgraniczne oddanie Pan Bóg nawiedził Franciszkę wizjami i darem ekstaz, zmysłem proroczym, mocą uzdrawiania, a nawet wskrzeszania umarłych. Największym jednak przywilejem, jakim miała się cieszyć Franciszka, w hagiografii nader rzadkim, to częste oglądanie przy sobie Anioła Stróża. Do katalogu świętych wpisał ją uroczyście Paweł V w 1609 roku. W ikonografii św. Franciszka przedstawiana jest w czarnej sukni i białym welonie, towarzyszy jej anioł. Na niektórych obrazach jej atrybutem jest osioł - symbol pracowitości, wytrwałości, cierpliwości, zdrowego rozsądku - oraz otwarta księga. Źródło: <https://kulturaludowa.pl/artykuly/swieci-z-wiejskiego-podworka-anielskie-polajanki-franciszki-rzymianki/> <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/03-09a.php3>